

Kondor Katalin: Radikálisan? Gyökeresen!

2023 június 01. Flag

Szöveg méret

Mentés

-
-
-

• [0](#)

5

Átlag: 5 (1 szavazat)

Mérték

A lecke tehát fel van adva.

Ady Endre, aki sosem rejtette el politikai véleményét, még ha számos vitája is támadt emiatt, nos, ? írta le jó százhusz évvel ezel?tt, hogy „kis nemzetnek még lélegzetet vennie is radikálisan kell”. Nem könny? ma ezt a fogalmat használni, mi több, értelmezni sem. Hiszen már számos alkalommal tapasztalhattuk azt a jelenséget, hogy a politika szótárában néhány kifejezésb?l villámgyorsan szitokszó lett, s még az olyan mindennapos fogalmakat is sikerült ilyené alakítani, mint a jobboldali, baloldali és a radikális is. Ez utóbbiról egy normális ember tudja, jelentése nem más, mint annak bevallása, hogy bizonyos dolgokon érdemben változtatni csak gyökeresen lehet. Magyarán, ha például alapjaiban, gyökereiben rendül meg, válik beteggé egy növény, akkor nincs más hátra, mint megkísérelni egy épen maradt sarját jó földbe ültetni, hátha er?t kap és újból virágozni kezd, sokak öröme. A gyógyászatban sincsen másképp, a rákos sejteket radikálisan, azaz mind egy szálig ki kell ?zni a szervezetb?l, mert ha benn maradnak, halál lesz a vége. S bizony így van ez a társadalomban is.

Gyökeres változásért, változtatásért kiált a mai politikai élet is a világ számos helyén, még ha ez az óhaj ez id? tájt cseppet sem t?nik könnyen megvalósíthatónak. Hazugságtengerben, háborús hiénák markában verg?dik a világ, felfegyverzett, tömegesen ránk zúdított migránsáradattal próbálják a politikai élet végtelenül beképzelt és fennhéjázó urai összekeverni a népeket, hogy már az anyjukra se ismerjenek rá. Hiszen úgy könnyebb uralkodni felettük. Ember- és kábítószercsempész bandák garázdálkodnak szerte a földgolyón, proxyháborúkkal véreztetik ki a háborúzni nem óhajtó országok jelent?s részét, és bizony ezen gyalázatos cselekedetekben Európa elöljárói és a recepteket nekik felíró Amerika hiénái igencsak jeleskednek. A hadjárat a „Mindent, ami normális és emberhez méltó, eltüntetni” jelszó jegyében folyik. Méghozzá sikeresen, hiszen burjánzanak a romlás virágai. Tagadhatatlan, hogy az élet, a biológia szigorú szabályokon alapul. Ha ezeket megszegjük, jön a káosz, a pusztulás, a pusztítás. Jött is! Kevés esztend? kellett hozzá, s a mindennapok részévé vált. Ám ez még nem volt elég, megjelent az er?szak is, az abnormális, életellenes cselekedetek ránk er?ltetése. Történjenek ezen cselekedetek itthon, Európában vagy bárhol a világban.

Sajnos azt nem tudom pontosan, Ady kijelentését a hétköznapi történések esetében miként lehet értelmezni, jó volna, ha egy politikatudós segítene ebben. Mármost abban, hogy miképpen kell egy kis nemzetnek radikálisan vennie még a lélegzetet is. Talán úgy, ahogy egy másik nagy költ? tanácsolja, mégpedig József Attila? ? ugyanis az Ars Poetica cím? versében úgy ír: „Én nem fogom be pörös számat./A tudásnak teszek panaszt.” S ugyanebben a versében még: „Nincs alku – én hadd legyek boldog!/Másként akárki meggyaláz/s megjelölnek pirosló foltok,/elissza nedveim a láz.” Nos, ezek a költemények a figyelmes olvasónak a „nem alkuszunk” parancsát hagyták ránk, azt üzenve, amit Ady prózában is kijelentett: nekünk, egy kis nemzetnek még lélegzetet venni is radikálisan kell. Ez pontosan azt jelenti: Nem alkuszunk! A teremt? m?ve és parancsa ugyanis nem lehet alku tárgya. Pontosabban lehet, de az már nem élet lesz, hanem valami más, valami ránk er?ltetett, rettegésben tartó borzadály, amelyben már benne is élünk, csak még homokba dugjuk a fejünket.

A költészet andalító és lélekemel? „felh?ib?” szálljunk le most a földre! Ahol sosem történik semmi véletlenül. Ady radikalizmusa meg persze a másoké is, a legtöbb esetben a gyors cselekvésre, tettekre buzdít, amelyeket bizony az elmúlt évtizedekben rendre elmulasztottunk. Igen, a radikális, gyökeres változtatásokat. Pedig sokan óhajtották volna. Úgy gondolom, az egész világon. Ám a tények azt mutatják, nem elegen. Merüljünk el kicsit abban, melyek is azok a cselekedetek, amelyeket mi, magyarok, tájékozatlanságunk és naivitásunk miatt, például mert nem ismertük fel a Nyugat álnokságát, elmulasztottunk megtenni! Talán pontosabb a fogalmazás, ha úgy írom: amit nem hagytak nekünk megcselekedni. Nos, például azt, hogy a rendszerváltozásnak nevezett id?szakban megvédjük a megóvásra érdemes iparunkat. Azt, hogy magyar kézben maradjon a hazai sajtó. Azt, hogy ne engedjük be a velejéig romlott és léleköl?, elbutító, ostoba bulvártermékeket. Tehát szellemileg-fizikailag és lelkileg is kiraboltak bennünket. S nem tudtunk sajnos radikálisan venni egy mély lélegzetet ahhoz, hogy mindezt megakadályozzuk. Rabjai lettünk, s máig azok vagyunk a t?lünk szellemileg idegen elméleteket gyártók manipulációinak. S persze az sem vigasztalhat bennünket, hogy azóta maga Európa is verg?dik, a bevándorlótömegekkel óhajtják szétzilálni nemzeti létüket.

Harminc esztendeje – szinte napra pontosan – a néhai Schulek Ágoston szervezésében megvalósult TF-estéken dr. Habsburg Ottó is tartott el?adást. Nagy sikerrel. Tudni kell, hogy akkoriban ? már tizennegyedik éve volt az Európai Parlament tagja. S azon az állásponton volt, hogy 1956 eszmeiségét ébren kell tartani, miképpen azt is, hogy Magyarország gy?zött a hidegháborúban. Szerinte két nagy fordulat volt, amely véget vetett a hidegháborúnak: az els? éppen '56, a második meg 1989-ben az a soproni páneurópai piknik, amely megdöntötte Honecker, majd Gustáv Husák uralmát. S amikor led?lt a berlini fal, az akkori német kancellár, Kohl, azt mondta a

beszédében, hogy a németek ne felejtsek soha, hogy a magyarok szabadították fel őket. Nos, a tények azt mutatták, hogy bizony elfelejtették, pedig – mint a fentebb említett példák mutatják – mindent megtettünk értük, amit megtehettünk. Mindenkori kirablóink persze sosem voltak hálásak, bár mi mindig tudtuk, hogy a hála nem politikai kategória. Köszönetet rég nem várunk már, hiszen nem is érdemes felsorolni az EU-ban éppen regnáló német politikusokat, akik mindmáig szünet nélkül támadják Magyarországot, mert felejtani egyeseknek nagyon is érdekükben áll. Magatartásukat meg talán csak a jó pszichológusok tudnák hitelt érdemlően megmagyarázni.

No, de menjünk tovább, keresve annak lehetőségét, miképpen is kellene kis nemzetként nekünk radikálisan lélegzetet vennünk, hogy igazunkat megvédjük? Egyáltalán létezik-e ilyen lehetőség? Jogosan kételkedhetünk benne, hogy létezik-e. A fentebb emlegetett, németekkel kapcsolatos történetek mellett számos jelenség mutatja ezt, ugyanis máig nem érzékelünk semmilyen emberi és igazságos gesztust sem a németektől, sem pedig a világ más nemzetiségű uraitól az Európai Unióban. Idejönnek, vizsgálgatnak, hazudoznak, zsarolnak, háborúba óhajtának belerántani, s folytonosan ellentéteket próbálnak szítani. Erőszakosan, a tényeket elhallgatva, fensőbbségük teljes tudatában. Ó, ha meg tudnánk kérdezni Ady Endrét, hogyan is gondolta a kis nemzetek radikális lélegzetvételét! A mai unióval kapcsolatban például. Gyökeres változást – s azt tapasztalom, egyre többen gondolják így – kizárólag az jelentene, ha túllépnénk e mai kocsmán. (Ismét József Attilát idézve.) Nem csodálnám, ha egyre többen lennének – így is már sokan vannak – azok a tisztességes magyar emberek, akik úgy vélik, szélmalomharc és roppant megalázó az unió korifeusainak irántunk megvalósított győleltekormányzását elviselni. Kiknek ez idő tájt – ám lehet, hogy a kezdetek óta – egyetlen cél lebeg szemük előtt: saját diktatúrájukat mindenki felett érvényesíteni, aki nem tartozik az ők bandájukhoz, s persze a jelenlegi Egyesült Államok csatlósáivá válni. Ha valaki ezt nem látja, annak sajnos nagy bajok vannak a szemével. Vagy nem akarja látni, mert gyáva.

S közben reng a Föld. Nemcsak Törökországban, a politika színterén is. Rendületlenül reng. Micsoda nyelvi tréfa! Csak egy kis emlékeztető! Pontosan húsz esztendeje robbant ki az iraki háború. S ha elvesszük az akkori tudósításokat, cikkeket, keserű szájjal megállapíthatjuk, semmit sem tanultunk. Nemhogy gyökeresen, de sehogy sem változott meg a világ. Hiába szavazott akkoriban Schröder, Németország kancellárja az ENSZ Biztonsági Tanácsában az iraki háború ellen, hiába képviselte ezt az álláspontot Franciaország is, miként a békéért imádkozott a pápa is, de még a Kreml is, valamint a világ népeinek túlnyomó többsége, nem mentek semmire vele. „Kis nemzetnek még lélegzetet vennie is radikálisan kell” – idézem újból Ady Endrét. Nem sok szerepet játszottak a kis nemzetek akkor sem, pedig százszázalékosan tüntettek szerte a világon a háború és a neoliberalizmus ellen. S hadd tegyem hozzá, a hazugságcunami ellen is. Amerika fűtyült a kis nemzetekre, de még a nagyobbakra is, sőt, az egész elgyávult Európára. Ma is ezt teszi. Mélyeket lélegezni mi persze megtanultunk már, annyi bántás ért bennünket, s azt is felfogtuk, hogy a levegő nélkülözhetetlen az életben maradáshoz. Ám hogy a radikális változást kikényszerítsük, arra alighanem kevés, bár vannak csodák.

Ha arra gondolunk, bekövetkezik, bekövetkezhet-e valamiféle gyökeres változás, valami radikálisan más, emberibb életlehetőség a világ számára, akkor én határozottan csak azt mondom és hiszem, hogy soha nem lesz a világban igazi megújulás, ha az élet erkölcsi alapjai nem újulnak meg. A lecke tehát fel van adva, jöhet a radikális lélegzetvétel.

Kondor Katalin

A szerző újságíró

www.magyarhirlap.hu

DR. DRÁBIK JÁNOS
100 ÉVVEL TRIANON UTÁN
DVD A trianoni gyalázaatról tabumentesen

„Egy film amelyet minden
magyarnak látnia kell”

Ajánló
